

ZPRÁVA O PUTOVÁNÍ DO NĚMEC

Drahá rodino, odpusťte, že jsem Vám tak dlouho nedodal zprávu z mé cesty a odpusťte, že jste doposud neobdrželi pozvání do Německa. Stal jsem se obětí zcela nečekaného sledu událostí. Celá má cesta z rodné Gambie probíhala celkem hladce, zasekl jsem se téměř u cíle. Po mnoha peripetiích jsem se přes Afriku, Turecko a Balkán dostal až do Rakouska.

Rakousko, milí rodiče, je taková země, kde už se německy mluví, ale ještě to Německo není. Protože mám talent na jazyky, po cestě jsem už pochytil základní slovní zásobu v němčině. Umím říct „danke“, „willkommen“, „Ich bin syrischen Ingenieur“ a „Scheiße Ungarn“. Bylo tedy přirozené, že jsem se stal vůdcem menší skupinky krajanů (všichni jsme Syřani) a získával jsem cenné informace na vídeňském nádraží. Od jednoho domorodce jsem vyzvěděl, že vlak do Berlína je na druhém nástupišti a byl jsem jím ujištěn, že máma Angela, která nás pozvala, bydlí právě v Berlíně. Plni radostného očekávání jsme nastoupili do vlaku. Podle jízdního řádu jsme do Berlína měli dorazit v 9 hodin ráno. Velmi nás tedy překvapilo, když nás vytáhli z vlaku kolem půlnoci. Kolem stály postavy v neznámých uniformách hovořící neznámým a zcela nesrozumitelným jazykem.

Pochopil jsem pouze, že se mám nacházet v nějakém Česku, o kterém jsem jakživ neslyšel. Odmítal jsem z vlaku vystoupit a logicky jsem argumentoval, že žádná taková země neexistuje. V mém bedekru, který jsem zakoupil na tržnici v Dakaru, o této zemi není zmínka a na mapě „Evropa roku 1900“ žádná taková země nakreslená není. Vedle Rakouska je hned Německo a basta.

Uniformovaní zřízenci však nedbali mých logických argumentů, které si vysvětlili tak, že se vzpouzím, nasadili mi pouta a deportovali do nějakého tábora. **Tak jsem se ocitnul v Jezové.** Přivítání nebylo zrovna milé. Spolu s námi policajti zadrželi i vzrostlého samce paviána babuina (*Papio cynocephalus*). Ten neustále vřískal a divoce trhal řetězem, na který byl přivázaný. Ředitel tábora se rozčiloval, že není žádná ZOO a požadoval po nás, ať se přiznáme, komu ta opice patří, jinak, že ji nechá utratit. Nikdo z nás se k ní nehlásil, proč bychom sebou do Německa taky tahali opici? Ve Vídni jsem ji nastupovat neviděl.

Ředitel byl z našeho zarputilého mlčení již značně vytočen a atmosféra houstla. Naštěstí se tomu vřískajícímu zvířeti podařilo strhnout náhubek a promluvílo na ředitele domorodou řečí. Já jsem tedy rozdíl nepoznal. Že to mluví, mi došlo z reakce samotného ředitele. **Ukázalo se, že to není žádný pavián, ale vysokoškolský pedagog, který učí na zdejší filosofické fakultě.** Policajti ho omylem uspali a sbalili, když na nádraží vítal uprchlíky. Tehdy mi došlo, do jaké země jsem se to dostal a že je se mnou opravdu zle.

Při nástupu mi sebrali laptop, Ipod, Iphon, satelitní meteostanici, padělek syrského pasu a 5000 liber, které jsem si poctivě vydělal už v Gambii uspokojováním choutek hnusných anglických turistek. Paviána museli propustit, ale přišel se se mnou rozloučit. Dal mi mnoho cenných informací. Nesnáší prý bělochy a hlavně Čechy, protože jsou bílí a ani se za to nestydí. Je intelektuál. Věnuje se vzdělávání mladé generace a jeho koníčkem je stříkání spermatu do svěcené vody. Kromě bělochů nesnáší totiž také věřící. Přijal by milion uprchlíků, a kdybych chtěl, dá mi k dispozici koutek ve své garsonce. Řekl jsem mu, že by mi pro začátek stačil stan, ale hlavně ať je v Německu. To jej trochu zklamalo, avšak přislíbil, že to tak nenechá a bude o mém osudu informovat svět.

Naše skupina uprchlíků propadla hluboké depresi. Shodli jsme se na tom, že nic tak hrozného jako tábor v Jezové, jsme nezažili. Achmet z Afghánistánu, kterému Taliban vystřílel rodinu, Yakuba z Nigérie, kterému Boko Haram upálil rodinu, Mohamed ze Somálska, kterému hladomor sebral rodinu i Abdul ze Sýrie, který si utopil rodinu sám, když jí nekoupil plovací vesty, co uprchlík, to silný příběh. **Ti všichni se u snídane nad kosteleckým parkem shodli, že takovou hrůzu nikdy nezažili.**

Bohužel jsem vycítil, že mí přátelé dávají vinu i mně, který jsem je navedl do nesprávného vlaku. Jsem totiž, milí rodičové, rozený smolař. Ještě v Maďarsku jsem prchal se svým spolužákem Jusfilem (taky dělal doma gigola), když mu podrazila nohy ta Maďarka. Byla toho plná televize. Díky tomu dnes pracuje jako odborný asistent fakulty humanitních studií na Universitě v Salamance, zatímco já dřepím v Jezové. Přitom jsem byl od ní takovýhle kousíček. Co by to té maďarské krávkě udělalo, **kdyby do mě kopl taky?**

Asi po měsíci mého pobytu mě navštívila nějaká ženská. Nejdřív jsem se vyděsil, že mne dostihla nějaká má zákaznice z Gambie, ale ukázalo se, že ji sem poslal Pavián a byla tu, aby chránila má lidská práva. Vyzvala mne, abych jí přednesl své stížnosti a tak jsem jí popsal všechny mé útrapy, tak jak je popisují teď Vám. Již první ráno jsem byl v šoku, **vrátím se v poledne ze snídane a mé lůžko není ustlané!** To se opakovalo celý týden, sloužící byli hrozně lajdáctí. Když jsem se to snažil řešit sám a našel si mezi uprchlíky dětského otoka, který úklid prováděl, zakázali mi to!

Vůbec je se zřízenci těžká domluva. Ještě ani po 14 dnech nesehnali tlumočnicka z wulufštiny, kterou se v Gambii běžně mluví! Když jsem se nemohl nijak zabavit, **začal jsem se věnovat ručním pracím**. A zřízenci? Můj výrobek mi zabavili. Přitom ta mačeta už byla skoro hotová, potřebovala jenom nabrousit. Když to ta ženská slyšela, lomila rukama, naříkala a odjela ve svém služebním Audi. Od té doby se s návštěvami roztrhl pytel. Byli jsme okukováni jak exponáty v ZOO. I kdyby v Jezové měli výběh s velkou pandou, neměli by takovou návštěvnost. Zřejmě ti návštěvníci nemohli uvěřit, že by nějaký trouba mohl dobrovolně z Rakouska vkročit na zdejší území a museli nás vidět na vlastní oči.

Nejdříve přijeli nějakí ministři. Hodně mluvili, ale jen tou svou domorodou hatmatilkou, takže jim rozuměli jen zřízenci. Až na jednoho, tomu nerozuměli ani zřízenci. Nenápadně jsem se k němu přitočil a otázal se, zda máme nějakou naději. Privil „ANO bude líp“, a dal mi krabici koblihů. K jídlu to nebylo, ale měly vynikající vlastnosti pružní. Tak jsme s nimi hráli tenis.

Po ministrech přijeli ředitelé neziskovek na pomoc uprchlíkům. Asi 30 jich bylo. Místní kvůli nim neměli kde zaparkovat. Prohlídli si tábor, zalomili rukama a rozeběhli se psát žaloby do Strasbourgu. Pak ten vrchní ochránce lidských práv pro OSN ze Saudské Arábie, který vyčínil personálu za jejich nelidskost a divil se, jak mohou zajišťovat lidská práva, když v táboře není kat. Nakonec smířlivě dodal, že v Saudské Arábii mají teď také problém s nedostatkem popravčích, ale je nutné na tom pracovat. Pak přijeli velvyslanci všech zemí EU a nakonec ta ruská punková zpěvačka. Ta jediná byla k užitku. Ve vagíně nám propašovala mraženého krocana, takže jsme mohli odmítnout erární stravu a vyhlásit hladovku. Bohužel to s brzkým propuštěním vidím bledě. Na vině jsou ty syrské pasy, které jsem pro celou naši skupinu zakoupil v Turecku. Domorodcům je podezřelé, že jsme se všichni narodili 2. ledna a podle pasů jsme šestnáctileté syrské dívky.

Z Jezové Váš milující syn.